

Штун

Мојата младос

Род'ена-сам у-Шч'ип и-м'омчето ми-е-шчиц'анец; од-д'едо, пр'едедо ст'ари б'иле шчиц'ани. Ког'а б'е^x дев'ојче, с'еде^x на-ч'ардако, 'имаше ст'ари б'аби и-ј'а-ги ст'арите б'аби п'оска^x на-с'анце. И как'о-даме-в'идат ерг'ените, свик'аа и ј'азека с-излаж'а, стан'а и посрн'а от-ч'ардако да-в'идам к'ои ерг'ени-са. И туг'ај р'екло м'ојто м'омче (шо-ме-зем'а): "Ј'а ќе-а-изл'ажа, ќе-гл'едам да-а-з'емам". 'Он как'о-ќе-напр'аве: викн'ал една-ж'ена, друг'арска м'ајка, како-стројн'ик на-т'атко-ми да-к'аже. И-туг'ај т'атко-ми реч'е: "Ќе-п'итам у-гр'адо к'ако-е м'омчето, да-н'е-е пијан'ица или-комарц'ија (н'ие б'е:ме у-Н'ово С'ело, а-м'омчето с'едеше у-гр'адо)". Ојд'е т'атко-ми у-гр'адо, пит'ал дву'ица св'ет, приј'атели: к'ако-е м'омчето. 'Они му-р'екле: "Д'обро-е м'омчето, н'ема-си м'ајка, 'има-си п'арички, 'има-си к'уќичка". И туг'ај т'атко-ми одобри. Б'е^xме на-една-св'адба, б'ехме т'амока на-св'адбата и в'ечерта фан'аме-се да-игр'аеме ш'ирто (ф'алс) и-так'а се-запозн'аме. И м'омчето усигур'и-се оти ќе-б'иде в'аа р'абота. И-ош'ел д'ома, каж'ал на-т'атко-му: "Т'ате, ј'а бендис'а едн'о дев'ојче уб'аво, ќе-го-з'емам, 'утре стројн'ик ќе-пр'атам". И т'атко-му соглас'ил-се. И-дојд'оа една-в'ечер и-направ'име год'еш. 'А се-год'име, стан'а в'ојна, Турците коа-бег'аа. Дојд'оа Бугарите и го-зем'аа војн'ик. Венч'аме-се и-п'осле ојд'е војн'ик. И-ме-остав'и тр'и н'едели нев'еста. Војн'ик бид'е д'евет м'есеци. И-п'осле кога-дојд'е д'ома, д'етето се-род'и. 'Он дојд'е в'ечерта и д'етето се-род'и. Т'оа 'има с'ега четир'иесе и п'ет год'ини.